Μπορεῖς νὰ μᾶς πᾶς νὰ τόνε βροῦμε;

'Ο ἀμαξᾶς, πιὸ καλόβουλος ἀπὸ τὸν ἄλλο, συμπαθητικὸς γεροντᾶκος, ρώτησε:

— Τί εἶν' ὁ γυιός σου; φαντάρος;

— 'Αξιωματικός! ἀπάντησε μὲ καμάρι ἡ μητέρα.

— Τότε, κατὰ πᾶσα πιθανότης, θὰ τὸν ἔχουνε στὸ 'Αρσάκειο... Τὸ ὁποῖον, ἂν δηλαδὴ δὲν τὸν παστύχουμε κεῖ, προβᾶμε στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ρωτᾶμε. 'Ανεβῆτε, περικαλῶ, κυρίες!...

'Η δυὸ γυναῖκες ἀνέβηκαν, καὶ πὸ παιλὸ μόνιπτο ξεκίνησε, ἐνῶ γύρω του οὔρλιαζε ἡ πρόοδος μὲ τὰ κλάξον τῶν αὐτοκινήτων.

Στὸ 'Αρσάκειο! Ἕνα ὄνειμα ἐξωτικὸ γιὰ τὴν κοτέλλα τῆς ἐπαρχίας. 'Η Φωτούλα ἤξερε πῶς ἐκεῖ σπουδάζοιν ἡ δασκάλες καὶ πηγαίνουν πολλὰ κορίτσια ἀπὸ διάφορα μέρη. 'Η Σμαρώ, ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς κόρες τοῦ Λέτουρα, εἶχε σπουδάσει τρία χρόνια στὸ 'Αρσάκειο, καὶ τῆς εἶχε διηγηθεῖ πολλὰ γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ πέρασε κεῖ μέσα, ἐσωτερική, γιὰ τὶς φιλενάδες της, γιὰ τὶς δασκάλες καὶ τὴ διευθύντρια, ποὺ τὴν κοροϊδεύαν οἱ καθηγηταὶ γιὰ τὴν ἀγραμματωσύνη της— γιὰ τοὺς νέους ποὺ τριγυροῦν ἀτέξω καὶ καρτεροῦν τὰ κορίτσια, φανταζότανε τὸ ἁπλοϊκό της μυαλό). Κι' ἂν καμμιὰ ἀπὸ τὶς 'Αρσακείου καὶ ἄλλα, ποὺ μερικὰ τὴν ἔκαναν καὶ νὰ κοκκινίση. Σοῦ εἶνε ἕνα διαβολάκι ἐκείνη ἡ Σμαρώ!...

Αὐτοῦ λοιπὸν τὸν εἶχαν τὸ Λάμπη, μέσα στά... κορίτσια; ('Ἔτσι φανταζότανε τὸ ἁπλοϊκό της μυαλό). Κι' ἂν καμμιὰ ἀπὸ τὶς 'Αρσακειάδες...; Δὲν ἤθελε ν' ἀποτελειώση τὴ σκέψη της· ἔφερε τὸ χεράκι της στὸ στῆθος ποὺ ἔννοιωσε ζωηρὸ καρδιοχτύπι....

Καὶ νά! τὸ ἁμάξι σταματᾶει σὲ μιὰ μεγάλη ὀρθάνοιχτη πόρτα. Ἕνας στρατιώτης μὲ τὸ ὅπλο στέκει σκοπός.... Κόσμος μπαινοβγαίνει... Εἶνε μέρα ἐπισκέψεων.

Κατεβαίνοιν. Μπαίνοιν στὸ πλακόστρωτο προαύλιο, στέκοιν καὶ κυττᾶνε σὰ χαζὲς γιὰ λίγη ὥρα....

Ἄξαφνα, ἀπὸ πάνω, ἔρχεται μιὰ φωνὴ ἀντρίκεια, φωνὴ λαχταριστή:

— Μητέρα!... Φωτούλα!...

— Λάμπη μου!

— Λάμπη!....

'Η δυὸ γυναῖκες τρέχοιν στὴ σκάλα. Ἕνας νοσοκόμος τὶς ὁδηγεῖ.

Μετὰ δυὸ στιγμές, ὁ Λάμπης — χλωμός, ἀδυνατισμένος, τρέμοντας τώρα ἀπὸ τὴ συγκίνησι — βρίσκεται σπὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, ποὺ τόνε σφίγγει καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, καὶ τοῦ τὰ βρέχει μὲ δάκρυα ζεστά, τὰ δάκρυα τῆς μάνας: «Παιδάκι μου!».

Κι' ὁ Λάμπης φιλεῖ τὰ χέρια τῆς μάνας του, καὶ τὰ μάτια του βουρκώνουν. Ἄλλοι τραυματίαι ἀξιωματικοί,—μερικοὶ ξαπλωμένοι στὰ κρεββάτια τους, ἄλλοι ὀρθοί, στὴν ἀνάρρωσι, ἅπως ὁ Λάμπης — παρακολουθοῦν μὲ συμπάθεια τὴ σκηνή. 'Η Φωτούλα στέκει παράμερα, ἀκουμπισμένη στὴ ράχη μιᾶς καρέκλας... 'Ο Λάμπης τὴν ἐπρόσεξε· πηγαίνει κοντά της, τῆς πιάνει τὸ χέρι, ποὺ τρέμει ἀνάλαφρα στὸ δικό του, σὰν πουλάκι.

— Φωτούλα, καὶ σὺ ἐδῶ;! Καὶ σύ;! τῆς λέει μὲ θαυμασμό, μὲ τρυφερὴ συγκίνησι.

Καὶ πρὶν ἡ κόρη τοῦ ἀπαντήσει, ὁ νέος τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴ φιλεῖ στὸ μέτωπο.

— 'Ελᾶτε ἀπὸ δῶ, πᾶμε ἀπὸ δῶ! λέει ὁ Λάμπης στὶς δυὸ γυναῖκες. Καὶ κρατῶντας μὲ τόνα χέρι τὶ μάνα του, μὲ τἄλλο τὴν παιδική του φίλη, τὶς φέρνει σ' ἕνα δισπλανὸ δωμάτιο — κάτι σὰν γραφεῖο καὶ σὰν ἀναπαιτήριο,—μὲ πολλὰ χαρτιὰ σ' ἕνα τραπέζι, βιβλία, ἐφημερίδες, καὶ γύρω—γύρω πέτσινοι καναπέδες. Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κείνη τὴν ὥρα δὲν βρισκότανε κανείς.

— 'Εδῶ μποροῦμε νὰ κουβεντιάσοιμε μὲ τὴν ἡσυχία μας, ἐξήγησε ὁ Λάμπης.

'Εκάθησε σ' ἕνιαν καναπέ, ἔχοντας δεξιὰ τὴ μητέρα του, ἀριστερὰ τὴ Φωτούλα. Καὶ τὰ εἶπαν. Πόσα εἶπαν!... 'Ο Λάμπης διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του, τὴ φοβερὴ μάχη, τὸν τραυματισμό του.

— 'Υπέφερα πολλά, εἶπε, μὰ τώρα στειὰ εἶμαι καλά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, παιδί μου! σταυροκοπήθηκε ἡ μάνα.

— 'Ο γιατρὸς λέει πὼς ἡ πληγή μου ἄρχισε νὰ ἐπουλώνεται. Σήμερα μοῦ ἐπέτρεψε νὰ κατεβαίνω ἀπ' τὸ κρεββάτι. «Λίγες μέρες ἀκόμα, λέει, καὶ θὰ σοῦ δώσω πράτιγο».

Καὶ γυρίζοντας στὴ Φωτούλα:

— 'Αλήθεια, δὲ σὲ ρώτησα γιὰ τὸν πατέρα σου, Φωτούλα. Τί γίνεται ὁ κὺρ Γιάννης;

— Καλά, στέλνει χαιρετίσματα.

—Κι' εἶνε πάντα γκρινιάρης, ἔ;

'Η Φωτούλα χαμόγελασε.

— Καὶ σὲ βάζει «τριήμερον περισρισμόν», ὅπως ἄλλοτε; ἐξακολούθησε ὁ Λάμπης. Καλέ, θυμᾶσαι κείνη τὴ φορὰ ποὺ σοῦδωσα τὴν ἀγουρίδα ἀπὸ τὴν κληματαριὰ τοῦ θείου μου τοῦ Λέπουρα κ' ἔφαγες, κ' ἀρρώστησες, κ' ὁ πατέρας σου τᾶβαλε μαζύ μου καὶ δὲ σ' ἄφινε πειὰ νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ σπίτι;...

('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Ο... ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

'Ο ἀλκοολισμὸς δὲν εἶνε, ὅπως θὰ πιστεύουν ἴσως οἱ περισσότεροι ἀναγνῶσται μας, ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν ἀνθρώπων. Τὸ τρομερὸ αὐτὸ πάθος ἀπαντᾶται καὶ στὰ ζῶα, κάποτε μάλιστα σὲ καταπληκτικὸ βαθμό.

'Απ' ὅλα τὰ ζῶα, ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζουν τὴ μεγαλείτερη κλίσι πρὸς τὰ ποτά, εἶνε οἱ πίθηκοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄλλωστε καὶ τὴν πιὸ μεγάλη συγγένεια πρὸς τὸ γένος μας. 'Υπάρχουν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τρελλαίνονται γιὰ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ καταντοῦν ἀληθινοὶ... μπεκρῆδες, ὕστερα ἀπ' τὴν κατάχρησι ποὺ κάνουν.

'Ο περίφημος Γάλλος φυσιοδίφης καὶ συγγραφεὺς Μπυφφὼν διηγεῖται κάπου ὅτι εἶχε ἕναν πίθηκο, τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν χιμπατζήδων, ὁ ὁποῖος καθόταν στὸ ἴδιο τραπέζι, γέμιζε τὸ ποτῆρι του κρασὶ καὶ τὸ τσούγκριζε μὲ τὸν κύριό του!

'Επίσης ἀπὸ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν πιθήκων, οἱ λεγόμενοι κερκοπίθηκοι τρῶνε μ' ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι κομμάτια ψωμιοῦ βουτηγμένα στὸ κρασί. Ὅσο γιὰ τοὺς οὐραγκοτάγκους, αὐτοὶ ἔχουν ἰδιαίτερη προτίμησι πρὸς τὸ ρακί, γιὰ τὸ ὁποῖο τρελλαίνονται.

Ἕνα ἄλλο εἶδος πιθήκων, οἱ κυνοκέφαλοι, ἀγαποῦν πολὺ τὸ κρασί, ἀλλ' ἀποστρέφονται καθολοκληρίαν τὸ οἰνόπνευμα. Ὅταν τύχει νὰ πιοῦν κανένα λικέρ, γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά, ζαλίζονται τόσο πολύ, ὥστε σφίγγουν τὸ κεφάλι τους μὲ τὰ δυό τους χέρια καὶ βγάζοιν βαθειοὺς ἀναστεναγμούς. 'Αντιθέτως οἱ πίθηκοι μανδρίλλοι τῆς 'Αφρικῆς ἀγαποῦν ἐξαιρετικὰ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ ὅταν πίνουν καὶ μεθοῦν, παρουσιάζουν ἕνα θέαμα ἀποκρουστικὸ καὶ ἀπαίσιο.

'Αλλὰ καὶ τὰ ἄλογα μερικὲς φορὲς καταντοῦν ἀληθινοὶ... κρασοπατέρες. Πρὸ ἐτῶν ζοῦσε στὰς 'Αθήνας κάποιος συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἕνα ἄλογο ποὺ ἔπινε καθημερινῶς μιὰ ὀκᾶ μαῦρο κρασὶ πρώτης ποιότητος. Ὅταν ἔπινε, στὴν ἀρχὴ φταρνιζόταν ἐπανειλημμένως καὶ κατόπιν ἄρχιζε τὸ χλιμίντρισμα. Καὶ ἅμα τὸ καβαλλίκευε ὁ κύριός του, τὸ μεθυσμένο ζῶο ἔπαιρνε μεγαλοπρεπῆ στάσι καὶ τίναζε ὑπερήφανα τὸ κεφάλι του, τρέχοντας μὲ καλπασμό. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ μιὰ ὥρα καταλαμβανόταν ἀπὸ νύστα, ἔκλεινε τὰ μάτια του καὶ ἔπεφτε σ' ἕνα λήθαργο ποὺ διαρκοῦσε τρεῖς ὧρες.

Κάποιος ξένος συγγραφεὺς εἶχε ἕνα σκυλάκι, τοῦ εἴδους τοῦ μποιλντὼκ, στὸ ὁποῖο, γιὰ νὰ ἐμποδίση τὴ σωματικὴ ἀνάπτυξί του, χορηγοῦσε ἀπὸ τὴ μικρή του ἡλικία νερὸ ἀνακατωμένο μὲ κρασί. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸ ποτὸ αὐτὸ ἔγινε τόσο προσφιλὲς καὶ ἀπαραίτητο στὸν σκύλο, ὥστε ὁσάκις δὲν τοῦ τὸ ἔδιναν, ἔδειχνε σημεῖα στενοχώριας, ἀλυχτοῦσε ἀνήσυχα, γύριζε στὶς κάμαρες, τρεβόταν στὰ ἔπιπλα κλπ.

'Ο ἐλέφας πάλι εἶνε κι' αὐτὸς φίλος τῶν οἰνοπνευματωδῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πίνει κατὰ κόρον, ἅμα τοῦ δοθεῖ εὐκαιρία, καὶ γίνεται... στουπί! 'Επίσης, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα του ἐδέσματα, στὶς χῶρες ὅπου τὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ οἰκιακὲς ἐργασίες, εἶνε τὸ σταφιδόψωμο, βουτηγμένο σὲ ροῦμι.

'Αλλὰ καὶ ἄλλα ζῶα, ἄγνωστα σὲ μᾶς, τρέφουν τὴν ἴδια ἀγάπη πρὸς τὰ ποτά. Σ' αὐτὰ συγκαταλέγεται καὶ ἡ λεγομένη φασκόλαρκτος, ἡ ὁποία ἀπαντᾶται στὴν Αὐστραλία καὶ ξετρελλαίνεται γιὰ τὸ ποτό, τὸ γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «γκρόγκ».

Μιλήσαμε παραπάνω γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ δείχνουν πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ κυρίως διάφορα μεγαλόσωμα ζῶα. Ἄς ἔρθουμε τώρα καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα μικροτέρων διαστάσεων.

Ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων ἀναφέρει ὅτι μιὰ μέρα, ἀκούγοντας πλάϊ του ἐλαφρὸ θόρυβο, γύρισε καὶ εἶδε ἕναν ποντικὸ ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ. 'Ο ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης, ἀφοῦ κατεβρόχθισε στὴν ἀρχὴ μερικὰ ψίχουλα, πλησίασε ἕνα ποτῆρι μισογεμᾶτο μὲ ρακὶ καὶ φούφηξε ἡδονικώτατα ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του δυὸ-τρεῖς φορές, σηκωμένος στὰ πισινά του πόδια. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν ὅτι ζαλίστηκε, ἄρχισε νὰ τρελλίζη καὶ ὅταν σὲ λίγο φάνηκε ὁ γάτος τοῦ σπιτιοῦ, δὲν μπόρεσε νὰ σωθῆ φεύγοντας. 'Ο γάτος τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔφαγε.

'Ο ἴδιος ἐπιστήμων προσθέτει σχετικῶς ὅτι σ' ἕνα ἄλλο σπίτι οἱ ἔνοικοι δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν ἡσυχία ἀπὸ τοὺς ποντικοὺς ποὺ ἔστηναν τὶς νύχτες... τρικούβερτο γλέντι καὶ χορό! Ὕστερ' ἀπὸ πολλά, κατώρθωσαν τέλος ν' ἀνακαλύψουν ὅτι στὸ κελλάρι ὑπῆρχε ἕνα τρύπιο βαρέλι μὲ κρασί, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ... ἀντλοῦσαν ἀναμιφιβόλως τὴν εὐθυμία τους οἱ γλεντζέδες ποντικοί.

'Εκτὸς τῶν παπαγάλων, τὸ πουλὶ ποὺ παρουσιάζει ἰδιαίτερη κλίσι πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, εἶνε τὸ καπόνι, τὸ ὁποῖο καὶ μεταβάλλεται ἀσυναισθήτως σὲ... κλῶσσα! Πρὸς τοῦτο γίνεται κρῆσις τοῦ ἀκολούθου τεχνάσματος. Στὴν ἀρχὴ τὸ πιάνει ὁ νοικοκύρης καὶ τοῦ βγάζει τὰ πούπουλα κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά, ἀφίνοντάς το σὲ κεῖνο τὸ μέρος γυμνό. Τότε τὸ καπόνι καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀφόρητη ζέστη καὶ φλόγωσι καὶ γιὰ νὰ δροσιστῆ, πάει καὶ κάθεται ἀπάνω στὰ αὐγά, ποὺ τοῦ ἔχουν προετοιμάσει ἐπίτηδες μέσα στὴ φωλιά. Συγχρόνως καταβροχθίζει ἀδιάκοπα κόκκους κριθαριοῦ βουτηγμένους στὸ οἰνόπνευμα, ποὺ ἔχουν τοποθετήσει πλάϊ του, μεθάει καὶ φαντάζεται πὼς εἶνε ἀληθινὴ κόττα!... Καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἀνανεώνουν διαρκῶς τὴν τροφὴ κι' ἔχει πάντοτε νὰ φάη, δὲν σηκώνεται ἀπὸ κεῖ, παρὰ μόνον ὅταν τελειώσει ἐντελῶς τὸ κλώσσημα τῶν αὐγῶν.